

чевський, здобули-б Михайловському голосне імя, коли-б були перекладені на котру з європейських мов. По своїм філософічним поглядам д. Михайловський позитивіст, хоч не приймає цілком поглядів Канта, а де в чім відмінняє та перероблює їх. Останніми роками д. Михайловський гостро виступив проти російських неомарксистів, чи економічних матеріялістів і своєю гострою, часом дуже ідкою критикою досяг того, що ся фракція починає по троху позбувати ся однобічних поглядів на вагу економічних відносин у життю людському. З початку 90-лх років д. Михайловський разом з відомим письменником російським Вол. Короленком видають один з найкращих у Росії місячників — «Русское Богатство».

С. Є.

Е. І. Борисов (некрольог). 6 мая помер Евген Борисов, редактор «Херсонскаго Земскаго Сборника», один із тих непомітних на око працююпків, невідомих серед ширшої публіки, що на своїх плечах несуть весь тягар дрібної газетярської роботи і віддають їй усі свої сили. Небіжчик народив ся на світ в с. Вербівиці Звенигородського повіту в Київщині, походив з родини сільського священика. Освіту побрав у Київській духовній семінарії та в Новоросійському університеті, де добув курса р. 1877 на юридичному відділі. Ще студентом Борисов працював у часописях, збирав етнографічні матеріяли, студював звичаєве право українського народу, але небавом обставини зупинили сю роботу: р. 1879 його заслано «адміністративно» на Сибір, де він пробував до р. 1883. Вернувшись з Сибіру, Борисов осів ся в Києві і працював у найліпшій на той час київській часописі «Зоря», посилає дописи в «Недѣлю» та інші періодичні видання. З р. 1887 Борисов перебирає ся в Одесу і незабаром стає одним із головних співробітників «Одесскаго Вѣстника». Житє на засланні та невпинна праця нарешті знесилили його в край і він мусів залишити газетярство і взяти службу в земстві (1891 р.), де служив до самої смерті. Небіжчик брав участь, хоч правда дуже рідко і спорадично, і в українському письменстві: з праць підписаних його іменем нам відома тільки одна його розправа про чумацтво, надрукована в «Свѣті» за р. 1881. Коли у його були ще й інші праці українські, то він певне звичасм газетярських працююпків не підписував їх. Прикрі обставини житя не

дали йому зробити все те, на що був здатний.

С. Є.

Ширшу згадку про покійника дамо в одній із наблизших книжок Вістника.

Ред.

Е. П. Боярська (некрольог). У цьвітні сього року померла українська артистка Евдокія Богемська, що була відома більш під псевдонімом Боярської. Вона народила ся на світ р. 1863 в Могилеві на Поділю; свою артистичну карієру почала р. 1885 в Одесі в трупі М. Н. Старицького, що була тоді під управою М. Л. Кропивницького. З першого-ж разу молода артистка звернула на себе увагу і незабаром зайняла перше місце в трупі д. Старицького, як талановита артистка на драматичні ролі. Кращі ролі Боярської були в отсих пєсах: «Глитай», «Доки сонце зійде, роса очи виїсть», «Не так склало ся, як ждало ся», «Ой не ходи, Грицю» та ин. Торік Боярська покинула український театр і вступила на службу до російського антрепренера Корша в Москві, але там їй не поталанило і незабаром вона знову вернула ся на українську сцену. С. Є.

15-літні роковини смерті Костомарова. 1-го цьвітня в Софійському соборі в Києві відправлено павахиду по Костомарову з приводу 15-літніх роковин його смерті. Київська часопись «Жизнь и искусство» (ч. 98) помістила досить гарну статю про Костомарова д. В. Мироя. Автор кінчить свою статю жалем на те, що й досі ніхто з прихильників памяти Костомарова не видав повної, науково обробленої життєписем славного історика.

Леонід Майков (некрольог) В семий день квітня сего року помер один із визначних сучасних учених російських, Леонід Майков. Небіжчик, син відомого колись художника Миколы Майкова, на світ народив ся р. 1839, освіту побрав у гімназії та університеті (на історико-філософічному відділі) в Петербурзі. З молодих літ Леонід Майков обертав ся серед людей, що заложили йому в душу потяг до науки, і незабаром на сьому полі небіжчик звернув на себе загальну увагу своїми працями по історії літератури та етнографії. Р. 1889 Майкова за наукові праці обібрано членом Російської Академії Наук, а р. 1893 його поставлено віце-президентом цієї Академії. Першою видатнішою його працею науковою була диссертация на магістра о «былинахъ Владимірова цикла» (1863 р.). Під його редакцією видано 5 томів «Записокъ» етнографічного віділу російського